

TRAZOS
IGNACIO GIL LÁZARO

Remate siniestro

Sánchez continúa
minando la
Constitución a capricho

Caso ERE. Sentenciado por el Tribunal Supremo este último martes. Penas muy graves. Inhabilitación. Cárcel. Chaves y Griñán condenados. Dos ex presidentes de la Junta y del PSOE que a su vez fueron ministros. El mayor escándalo de corrupción de la España democrática. Sin parangón en Europa. Dinero público sustraído a los parados. Durante décadas. A espuestas. Con el fin de establecer un tinglado clientelar. Para asegurar la hegemonía electoral del PSOE en Andalucía. Beneficio logrado en mucho gracias a ese medio ilícito. Además, algún segundón oficiante se pagó de ahí cocaína y prostitutas. Juerga y mariscadas. Repugnante. En eso quedaron los «cien años de honradez» socialista. Harto cacareados antaño. Un contraste hipócrita. Tanto como ver a Sánchez intentando quitarse las pulgas de encima. Dando por seguro que Griñán no ira a prisión. Anticipando que el Gobierno concederá el indulto si la defensa lo pide. O sea, pelillos a la mar. No pasa nada. Chaves y Griñán son «ejemplares» y punto. Aquí, los corruptos son siempre los otros. La derecha. Por supuesto, ni plantearse tampoco devolver los 680 millones de euros robados. Faltaría más. Exigirlo es cosa de fachas. Ganas de crispar. La armada mediática sanchista ya se ha encargado de advertirlo. Mientras, la ministra Alegría le daba una patada en la boca al PP por osar tímidamente apuntar algo al respecto. En definitiva, dosis completa de hipocresía mayúscula. Sánchez continúa minando la Constitución a capricho. Pisoteando el respeto a la Nación y a la Ley. Por eso, el propio martes, más madera al efecto. Un remate siniestro. Reunión en Moncloa de la infame «Mesa de diálogo» con la Generalitat de Cataluña que a partir de esa fecha se llamará también «de negociación» tal y como Esquerra exigía. Otra victoria separatista a cuenta de la necesidad que tiene Sánchez de ERC para seguir vivo en el Congreso de los Diputados. Dos acuerdos ignominiosos tomados en dicha sesión. Prólogo de cuanto luego vendrá. Conviene por tanto traducirlos con claridad más allá de la farfolla dialéctica con la que se pretende disfrazar su perverso alcance de fondo. Primero, el Gobierno no recurrirá a la Justicia ante cualquier posible vulneración futura del ordenamiento jurídico que puedan perpetrar las instituciones catalanas. Vía libre a los golpistas. Segundo, el Gobierno dejará que la Generalitat incumpla su obligación legal de impartir –al menos– el 25% de las clases en castellano. En consecuencia, el Estado de Derecho dinamitado por Sánchez. Un panorama letal. Para España, la democracia y la libertad. Esto es lo que hay. No cabe ignorarlo.

TRIBUNA

L'ATRE CONFLICTE LLINGÜÍSTIC EN LA JURISPRUDÈNCIA

JOSÉ BONET NAVARRO

Catedràtic de Dret Processal. Universitat de València

AMADOR LOUREIRO

Al marge de que puga existir major o menor consciència sobre el problema, és prou clar que, com va analitzar a finals dels anys 60 el sociòleg Ninyoles, existix des de fa molt de temps un conflicte sociolingüístic entre l'idioma autòcton valencià i el castellà. No obstant, per a major desgràcia de tots, existix un atre conflicte llingüístic entre la llengua valenciana i eixe híbrid idiomàtic anomenat en eufemisme «la nostra llengua», «la llengua pròpia dels valencians» o expressions semblants, aixina com, quan convé, valencià, valencià/català o, senzillament català. Eixa llengua coneguda també com «valencià culte» o «normalitzat», es tracta d'un híbrid que, com un nou Prometeu, naix artificialment de la conjunció de diversos elements llingüístics provinents del parlar propi de part dels territoris integrants en l'antiga corona d'Aragó, si be en preponderància de tot allò que casualment convergixca en lo que parlen en la nostra Comunitat autònoma veïna pel nord. I coherentment, la creació es caracterisa formalment per imitar, en l'excusa de la pírrica acceptació per alguns valencians de les bases de 1932, la normativa que va idear l'ingenier Pompeu Fabra, filòlec autodidacta que eixe mateix any va accedir directament, «pel seu prestigi», a la càtedra de llengua catalana de l'Universitat de Barcelona.

Esta creació llingüística té vocació de substituir parcialment la particular manera de parlar dels valencians. No obs-

tant, és acceptada en entusiasme per dos grans categories de persones: per un menut pero sorollós grup d'els qui, des de postulats elitistes, consideren que la llengua que varen deprendre en les seues famílies és fonamentalment corrupta per falta d'estudi i ensenyança i per la nefasta influència operada pel castellà; aixina com també per aquells, d'orige valencià o foràneu, que no han tingut la fortuna de tindre el valencià com a llengua materna –o ya varen deprendre el «normalitzat»– i, per lo tant, no són conscients de la substitució que es produïx. En definitiva, es tolera sense major problema pels qui patixen certa soberbia en la complicitat o deixament dels qui els té igual huit que huitanta.

En el substrat de tot açò hi ha discrepàncies culturals, puix l'història i la seua manipulació donen molt de sí. I també subjau una atra qüestió política, la del nacionalisme, espanyol front al català o viceversa, en especial virulència des de que es va impondre la aparent necessitat de fer país per a construir uns pretesos Països Catalans, núcleu per cert de l'actual independentisme català. I encara que siga molt aproximatiu, sobretot perquè també existix un nacionalisme estrictament valencià aixina com una extensa escala de grisos, els postulats del nacionalisme espanyol calen –o s'accepten més fàcilment– per partits de la dreta i els catalans pels de l'esquerra.

Resultat de tot açò, inclosa alguna canberia política entre els presidents Aznar

**Els procediments
judicials sobre estes
qüestions són més
numeroses de lo que
podria imaginar-se**

i Pujol, contem en els últims anys en governs que han segut massa tèbeus i fins a creents de l'idea que dictamina la blindada AVL, cosa que conduïx a la paulatina desaparició de la llengua valenciana, diluïda en una genèrica llengua i cultura catalana. Les afeccions i les ampolles identitàries que tot açò provoca ve generant des de fa alguns anys una intensa judicialisació, en impugnar-se actes, resolucions o normes més o menys coherents, segons els casos, en l'identitat del valencià o en l'unitat del català. De fet, els procediments judicials sobre estes qüestions són més numerosos de lo que podria imaginar-se. Per fer-nos una idea i sense ànim d'exhaustivitat, es planteja en temes com l'emissió de Tv3 en l'àmbit territorial valencià; la denominació de la llengua que consta en estatuts o en diversos cursos de les universitats valencianes; l'equivalència llingüística o no entre valencià i català; l'exigència de que s'incloga al valencià entre les llengües de l'UE; o la necessitat de traduir o no al castellà escrits judicials dirigits a atres comunitats autònomes, incloses Catalunya o Balears...

Cert que en tots estos procediments subjau l'idea de l'identitat o diversitat del valencià. Pero mai es declara ni es denega cap unitat o diversitat entre llengües, no debades el mateix Tribunal Suprem, (STS, Sala 3^a, Secc. 4^a, 634/2020, de 2 de juny) advertix que es pronuncia «con independència de la naturalesa, concepte o consideración que se pueda mantener sobre el valenciano y/o catalán... o incluso aunque se admitiera sin matices que científicamente son lo mismo valenciano y catalán y no lenguas similares –esta Sala no se define en ese punto–».

Lo últim en este llarc conflicte és la STSJ, Sala de lo Contenciós, de 20 de juliol de 2022, sobre si el refús d'una subvenció complix o no en les bases per a la seua concessió, entre les que es trobava some'tre's a les normes de l'AVL. I sembla que Lo Rat Penat no les complia, més o menys, entre atres eixemples, per no escriure «Reial» sino Real quan es referix a alguna cosa relativa a la realeza; no dir belle'sa, sino bellea com s'ha dit sempre; o no escriure València, en accent obert com pronuncien en el noroest d'Espanya, i cometre el greu despropòsit d'escriure València en l'accent tancat com pronunciem els valencians.

Traslladats estos mateixos criteris, podríem denegar llegalment la subvenció a premis nobels de lliteratura, com Juan Ramón Jiménez, per discrepar en l'ortografia, com ell mateixa afirmava «por amor a la sencillez, a la simplificación en este caso, por odio a lo inútil. Luego, porque creo que se debe escribir como se habla, y no hablar, en ningún caso, como se escribe. Después, por antipatía a lo pedante»; o també al mateix Gabo, qui va aplegar a demanar: «jubilemos la ortografía, terror del ser humano desde la cuna: enterremos las haches rupestres, firmemos un tratado de límites entre la ge y jota, y pongamos más uso de razón en los acentos escritos, que al fin y al cabo nadie ha de leer lagrima donde diga lágrima ni confundirá revólver con revolver. ¿Y qué de nuestra be de burro y nuestra ve de vaca, que los abuelos españoles nos trajeron como si fueran dos y siempre sobra una?». Lo més llamentable és que aci l'assunt resulta encara més greu perquè, s'entrevéu escàs sentit democràtic i encara menys respecte cap a la discrepància, i lo que es pijor, en estar ínsita ademés una determinada posició sociopolítica, podrien vore's afectats alguns drets fonamentals.